

LA RONDALLA DEL DIJOURS

LoLA
A.

ANY I • Núm. 9

28 de febrer de 1924

El castell d'Iràs i no en Tor-
naràs, rondalla popular catalana
explicada per Valeri Serra i Bol-
dú, il·lustrada per V. Nubiola.

PREU:

25

CÈNTIMS

Editorial Catalana, S. A.

La Rondalla del Dijous

Director: JOSEP
MASSO VENTÓS

Editorial Catalana

S. A.

La millor revista infantil il·lustrada, amb una secció d'actualitats i varietats i una altra de folk-lore, en la qual poden col·laborar tots els lectors, enviant a la Redacció cançons, rondalles, oracions, adagis i jocs. La revista formarà cada semestre un fort volum relligat amb tapes especials, que serà el millor present pels infants per la rica varietat de les seves rondalles i de les seves il·lustracions

En el núm 10 de **La Rondalla del Dijous**,
continuarà

EL CASTELL D'IRÀS I NO EN TORNARÀS

rondalla popular catalana explicada per Valeri Serra i Boldú, il·lustrada per V. Nubiola

Molt aviat començarem a publicar la
divertida

Auca d'en Jordi Crit

Un rodolí cada setmana. La vida d'un noi que esdevindrà popular, i que és farà gran de mica en mica. I ja vereu quan serà gran...!

PREU DE SUBSCRIPCIÓ - Barcelona i fora:

Trimestre: 3 ptes. - Semestre: 6 ptes. - Any: 11 ptes. — **Amèrica i Illes Filipines:** 12 ptes. l'any. — **Altres països:** 21'50 ptes. l'any

PREUS D'ANUNCIS A LA REVISTA:

Pàgina sencera, 50 pessetes. — Mitja pàgina, 30 pessetes. — Quart de pàgina, 18 pessetes (amb un mínim de contracte per dotze números de la Revista)

REDACCIÓ:

Ferlandina, 7, 9 i 11
Tel. 5329 A.

ADMINISTRACIÓ:

Escudellers, 10 bis, 2r.
Tel. 184 A.

PIANOS PIANOLA-PIANOS

*Únics instruments
que poden os-
tentar la marca*
PIANOLA

*Central :
Passeig de Gràcia, 35*

*Sucursal :
Bonsuccés, número 5*

Barcelona

ENCERATS DE TOTES
CLASSES - PLOMERS
RASPALLS
JUGUETS I
PERFUMERIA

**Agustí
Castells**

Portaferrissa, 18
Telèfon 1983 A.
BARCELONA

DEPILATORIO BORRELL

Sens molèstia, treu
el pèl o pelussera
i mata la rel sens
irritar el cutis

A. Borrell C. Cassalt, 62
Barcelona

i en totes les perfumeries - Es remet discretament
per correu certificat, anticipant 4'50 ptes. en se-
gells, etc. - Gran Premi, Creu i Medalla Or, Ex-
posicions Anvers i Roma 1923.

ARTICLES PER A SPORT

SCASA
SIBECAS

Pilotes de futbol
de totes mides

ARIBAU, número 35
Tel. 5031 A.

Vins fins de taula

Sant Quintí i Sta. Anna

Vins generosos i
espumosos

Especialitat en

Moscatell

Malvasia · Lacryma

Christi · Vermut Moya

Damanen-los
en Colmados
i Ultramarins

BODEGUES Salvador Moya

Avinguda d'Icària, 177 - Tel. 46 S. M.

LES AVENTURES D'EN PEROT

MARRASQUÍ

Cada exemplar
5 pessetes

Les Aventures d'en Perot Marrasquí

Per Carles Riba
Il·lustrat per l'Apa

Interessant a tot «ronda-
llaire» assedegat de lite-
ratura inverosimil. La
vida d'en Perot s'hi des-
cabdella planerament
dins d'un món nou, fins
ara desconegut. Compru

Totes les bones llibreries el
toran, e si no, demanen-lo a
la nostra Administració

LA RONDALLA DEL DIJOURS

FESTA DE LA SETMANA

EL DIJOURS GRAS

Els tres dijours abans de Quaresma tenen nom. El primer de la colla és nomenat, en alguns punts, com Manresa, el «dijours dels compares», el segon el «dijours de les comares» el darrer, que és avui, el «dijours gras» o «llarder».

En els dos primers era costum antic, avui desaparegut, que aquelles persones que durant l'any havien apadrinat junts alguna criatura, s'obsequiaven per aquests dijours: en el dels compares, el que havia estat padrí feia un present a la que havia estat padrina i en el següent dijours, la padrina el feia al padrí.

El dijours gras es significava algun dia com el d'entrada a les esbogerrades festes de Carnestoltes. Anc que hi hagi la dita que diu:

Per Sant Antoni,
és comença a fer el toni,

ço és, es comença a veure alguna disfressa, sembla que era general el començar avui els balls de disfresses i la rua. Ara, es pot dir que la festa ha passat a ésser purament infantil. Es dijours, i com a tal, és dia de vacança a la tarda, i per tant de passeig i esbarjo pels escolars.

Nota típica del dia, però, és l'àpat del berenar, que els amants de la tradició el fan consistir en una truita amb botifarra.

Si no en truita precisament, es veu que la menja és antiga, si ens atenim a les formuletes infantils:

Pel dijours gras
botifarra, botifarra,
pel dijours gras
botifarra menjaràs.

i adhuc aquesta:

Pel dijours llarder,
botifarra, botifarra,
pel dijours llarder
botifarra menjaré.

V. S. i B.

PREGUNTES I RESPOSTES

En pocs dies han arribat a la nostra Redacció algunes cartes demanant-nos dates determinades i el com i el perquè de certes coses.

Una d'elles, després de fer una consulta, ens diu: «Com sia que entre tots ho sabem tot, ¿per què no dore una secció a LA RONDALLA DEL DIJOURS, on abocant preguntes tingui tothom dret a dir-hi la seva?» Es faria un bé indubtable.

Essent del mateix parer, des del pròxim número obrirem aquesta secció, a la qual podran col·laborar els lectors, inserint-se les preguntes per l'ordre que ens vagin arribant.

Publicada la pregunta, tot lector té dret a contestar-la. Si dos o més enviessin la resposta, es publicarà la més breu i concisa, fent constar ensems el nom de tots aquells que l'haguessin enviada.

I en tot la Redacció anirà fals i quan va voler baixar el donant resposta a les preguntes formulades que no hagues-sin tingut resposta dels col·laboradors.

SUPERSTICIÓ DE LES DENTS

Al departament del Jura, (França) a una criatura que li cau una dent no la deu perdre, perquè si se la mengés el gos o el gat, a la criatura li sortiria després una dent de gos o de gat. Cal tirar-la al foc dient:

Guarda, foc, la meua dent, torna-mela d'aquí a un mes, blanca com l'argent.

PETITES LLEGENDES POPULARS DEL VELAY (FRANÇA)

Els fills ingrats

Tres nois eren a taula, disposats a menjar-se un gran pastís de nata i mel. Vuen que se'l volen menjar tot sense voler-ni donar, tanquen el pastís dins d'un armari.

Quan el pare se n'ha anat, els nois corren a l'armari a cercar el pastís de nata i mel, però no troben sobre el plat el pastís, sinó un gripau inflat de verí.

Déu els havia castigat per la seva ingratitud.

EL FALS JURAMENT

Un home va ésser cridat davant del jutge. Li va dir que aixequés la mà jurant dir la veritat. L'home va jurar en

ELS DANSAIRES

Tres joves i tres noies dansaven a la plaça un dia de festa major. Va passar la processó i ells no varen parar de dansar ni en el pas del Sant Sagrament. Però, quan varen voler parar la dansa, no varen poder, i varen dansar tots sis un any sense repòs.

L'HOMME DE LA LLUNA

L'home que hi ha a la Lluna remou les herbes amb una pala. Es un pagès a qui Déu va donar aquest càstig per haver treballat en diumenge.

LLEGENDES SOBRE ELS OCELLS

La Cadernera i l'oreneta

Un dia que feia molt vent va entrar una brossa als ulls de la Mare de Déu, que es va posar a plorar de tan mal com li feia. La cadernera, que ho va veure, va córrer a avisar a l'oreneta, i va anar a cercar aigua al xaragall veí. Es varen aturar els dos sobre el front de la Mare de Déu. Mentre la cadernera li tirava a l'ull la seva petita provisió d'aigua clara, l'oreneta passava delicadament les plomes de la seva cua sobre la parpella dolorida de la Verge, fins a llevar-li la brossa del tot.

EL CASTELL D'IRÀS I NO EN TORNARÀS

UNA vegada era un jugador que era tan desgraciat en el joc, que sempre perdia.

Un dia estava trist i capficat perquè no sabia de què fer mànegues per anar a jugar, i en un moment de fisança ell que diu :

— Quina ràbia tinc de no ésser ben ric, ben ric! Si podia ésser-ho seria capaç de qualsevol cosa !

Acaba de dir això i se li presenta el dimoni :

— A veure, de què series capaç ?

— De tot.

— Doncs mira, jo sóc el dimoni. Si fas el que jo et diré, sempre tindràs sort al joc, sempre sortiràs guanyant.

— Què he de fer ?

— D'avui en vint anys donar-me la teva ànima.

L'altre es posa a riure i diu :

— Tracte fet.

— De què rius, beneit ? — li diu el dimoni, veient que se'n reia.

— De res, home.

— És que no m'has deixat acabar de dir.

— Què hi ha més ?

— Que si tu mors dins d'aqueix temps, m'has de fer remesa del teu fill.

El jugador en sentir això s'esglaia, però es refà i diu resoltament.

— Està bé, vindrem ell o jo.

* * *

Després d'haver pactat amb el dimoni, fillets! aquell jugador, boca què vols, cor què desitges. ¿Quina manera de jugar i de guanyar sempre! fins que un dia es topa amb un altre jugador al qual de cap manera podia guanyar. Sempre anaven iguals. Cansats ambdós de tant jugar sense guanyar ni perdre, ell que li diu el jugador que havia pactat amb el dimoni a l'altre jugador:

— Està vist que no podrem desigualar-nos.

— Així ho veig. ¿Vols que per acabar d'una vegada juguem a veure qui tirarà millor?

— Ja està dit.

— Però ens hauríem de jugar alguna cosa més que els diners.

— Què vols jugar?

— Que el que perdi restarà subjecte a l'altre per sempre més.

— Això rai..., fet!

Tiren i més tiren i al capdavant guanya el desconegut, el qual diu ple d'alegria:

— Ets meu, eh?

— M'és igual, com que només he d'ésser-ho tres anys!

— I això?

— És que estic donat al dimoni i d'ací a tres anys he de presentar-me.

— Essent així, — diu l'altre, — no vull tractes amb tu, vés-te'n allí on vulguis.

Tens de saber que pels meus pecats vaig fer un pacte amb el dimodi...

* * *

Ja feia disset anys que havia pactat amb el dimoni i es pot dir que fins aleshores no havia pensat mai en la sort que li esperava; però, quan ja s'acostava el temps d'anar a lliurar-se al mal esperit, li agafà una mena d'esgarrifor que no menjava, ni dormia, ni jugava.

El seu fill, un minyó excellent com a criat de bona mare, li digué un dia:

— Pare: he hagut esment que us en passa alguna; sou tot un altre.

— No em passa res, fill meu, no...

Però, prou que l'hi passava, que la camisa no li parava al cos, en tanta de manera que emmalaltí i aviat es posà a les portes de la mort.

El seu fill perfidiejà per a fer-li dir la raó per la qual sofria tant, i cap a l'últim li digué:

— Mira, fill meu: si no coneguéssis que em moriré d'aquesta, no t'ho diria, perquè tu no hi tens cap culpa, encara que potser en pagaràs la pena.

— Diguen, pare, i sobretot tranquilitzeu-vos.

— Tens de saber que pels meus pecats vaig fer un pacte amb el dimoni, en virtut del qual tinc d'anar a posar-me a les seves ordres quan s'hagin complert vint anys del dia del pacte, i si em moro abans hi tens d'anar tu.

— Bé, no us hi capfiquen. El cas és que us poseu bo ben aviat.

Però, res; no se'n va posar, de bo, sinó que cada dia va anar empitjorant-se fins que va morir.

* * *

Com que el noi — que es deia Andreuet — sabia que el seu pare havia fet la promesa de lliurar-se al dimoni el mateix dia que es complissin vint anys del pacte, quan

Aleshores, ell que crida el vol de papallones...

només faltava mig any ell que es posa en camí, i, enllà, enllà, va anar caminant i vinga travessar camins i muntanyes i rius i boscos preguntant a tothom que trobava si sabien on era que la gent es lliurava al dimoni.

Ningú no li'n sabia donar raó. Un dia, cansat de caminar, es va embarcar a una nau que es deia que anava a l'altre cap de món. Quan va arribar-hi, torna a empendre el camí i avall s'ha dit. Després de molt caminar va veure un castell tot pintat de vermell i va pensar que aquell seria el castell del dimoni.

Arriba, truca a la porta, i demana si és allí el castell del dimoni.

— No, ni l'hem sentit anomenar mai. Potser és el de l'altra part de mar.

— No ho és, perquè vinc d'allà.

— Doncs puja muntanya amunt i potser el trobis.

Es posa a seguir un corriol que duia a dalt de la muntanya i quan és a dalt de tot del cim, ell que veu un casalot gran tot de pedra.

A la porta hi havia un vell amb una barba blanca tota farga que en veure'l arribar, ell que li diu :

— On vas, noi, per aquests deserts?

— Cerco el palau del dimoni.

— No sé pas on és, però a veure si els corbs ho sabran.

Crida els corbs, i al cap d'un moment tot aquell cim de muntanya era ple de corbs.

— Mireu si entre tots sabeu el castell del dimoni.

No n'hi va haver cap que el sabés.

Aleshores ell que crida el vol de papallones.

— Mireu si entre totes sabeu on para el castell del dimoni.

Les papallones tampoc ho van saber.

Aleshores, ell que crida el vol de les mosques.

— A veure si entre totes sabeu on para el castell del dimoni.

Les mosques digueren que tampoc el sabien.

Aleshores un corb ell que diu :

— Perquè no ho pregunteu a les àguiles; elles tenen més poder que nosaltres.

Crida el vell a les àguiles i compareixen.

— Què voleu de nosaltres?

— Saber on para el castell del dimoni.

Ningú no va tornar resposta.

— ¿És possible que vosaltres que volteu tant no sapigueu on van la gent a lliurar-se al dimoni?

— Ho haguéssiu dit així ens hauríem entès. Pel que es veu, aqueix noi cerca el *Castell d'iràs i no en tornaràs*.

— I és allà on viu el dimoni?

— De segur, perquè tothom diu que és un castell maleït.

— Doncs ja hi estem anant; ¿qui m'hi vol acompanyar? — digué el jove tot coratjós.

— Jo et guiaré volant, però tu no em seguiràs, perquè es tenen de passar boscos, muntanyes, rius i mars.

— Deixa'm muntar a la teva esquena.

— Ja t'hi deixaré muntar, però m'has de donar carn quan te'n demanaré.

* * *

Maten un bou perquè l'Andreueta pogués tenir carn quan l'àguila li'n demanés.

L'àguila comença a remuntar-se per l'espai, i puja, puja, fins que fou a les envistes del mar, i llavors guaita i s'orienta i marxa cap enllà d'allà, però amb la força que havia de sostenir, al cap d'un xic ella que diu:

— Corre, dona'm carn, que no puc més!

I el noi li dona carn, i quan va estar tipa torna a posar-se a volar amb més delit. Fillets com volava! Però al cap d'una bona estona que tornava a tresscar, fa un crit esgarriós i diu:

— Se m'acaben les forces, corre, dona'm carn !

L'Andreuet l'atipa altre pic, i ja me la teniu de nou volant de debò cap enllà on devia saber l'àguila, perquè el noi no veia pas res sinó els núvols, de tan lluny que eren de la terra i del mar.

Torna al cap d'una estona i diu :

— Dona'm carn, au ! que sento defalliment !

— Té, aquí la tens tota, fes-te'n un bon tip.

I ja ho crec, aleshores sí que es va conèixer l'embranchida, però tant i tant va volar, i amb tanta de fúria, que torna a dir al cap d'una estona :

— Ja no tens més carn ?

— No, ja t'he dit que te l'havia donada tota.

— Doncs mira, sento que se m'acaben les forces i no sé si podrem arribar-hi, perquè encara en som un xiquet lluny.

— Tu rai, que ets valenta, tira, tira !

I prou, prou, ja va tirar, però quan no va poder més, ella que es comença a atordir, i a poc a poc anà caient, arribant tot justet al peu d'una muntanya, que a poc més no cauen tots dos al mar.

* * *

L'àguila, una vegada hagué pres alè i sense el pes del noi, se'n va tornar a casa seva, i l'Andreuet així que l'àguila s'hagué remuntat, ell que mira cap a la muntanya a veure si hi veia cap camí que pogués conduir-lo envers el castell del dimoni, i es troba amb una velleta que tenia tot l'aire d'una bona dona.

— On vas, per aquí, noi ? — va dir-li.

— Sí, mireu, vaig a lliurar-me al dimoni per un pacte que va fer-li el meu pare.

— I hi tens d'anar tu ?

CONVÉ que
els lectors de

La Rondalla del Dijous

es recordin ben
bé d'aquest nom:

Perquè en Jordi
Crit serà un bon
company seu, que
els divertirà cada
setmana amb un
redolí de la seva
Auca ~ Recordeu-
vos de que en
Jordi Crit està a
punt de néixer i
que prepara mol-
tes entramalia
dures per ara
que serà petit, i
grans aventures
i viatges per quan
serà gran!...

L'auca d'en Jordi Crit

Concursos

de

La Rondalla del Dijous

LA RONDALLA DEL DIJOURS

obre els Con-
cursos se-
güents entre
els subscrip-
tors i lectors
de la Revista

1.er - Concurs d'una Rondalla escrita

Aquest concurs queda obert des d'ara, a la Redacció, Ferlandina, 7, 9 i 11. Hi poden concórrer tots els lectors i subscriptors, petits i grans, encara que cal advertir que, en igualtat de mèrit, seran preferits els subscriptors. La rondalla, popular o de pura imaginació, sempre dintre els límits d'una publicació infantil, deurà tenir de quinze a vint quartilles, escrites a màquina o en lletra molt clara. El Jurat, compost de l'Aureli Capmany, en Valeri Serra Boldú i en J. Massó Ventós, acordarà tres premis, que seran els que segueixen:

Primer premi, de pessetes 50.

Segon premi, de pessetes 25.

Tercer premi, que serà la subscripció per un any a la Revista. Acompanyarà als treballs un plec clos que contindrà el nom de l'autor i l'adreça. El termini d'admissió de rondalles quedarà clos el dia 31 del vinent mes de març. El 15 d'abril es farà pública la decisió del Jurat.

2.on - Concurs d'una Rondalla explicada

Per a pendre part en aquest concurs, obert únicament als petits amics de «LA RONDALLA DEL DIJOURS» serà precis inscriure's abans a la Redacció. El lloc on es celebrarà la festa es farà públic aviat; però les incipcions ja s'admeten des d'ara. El mateix Jurat que per «La Rondalla escrita», atorgarà tots els premis que cregui convenients, que consistiran en lots de llibres infantils. En aquest concurs, que es celebrarà un diumenge al matí, s'invitarà a tots els nois i noies que hi hauran pres part a una sessió de teatre per infants, en la qual es donaran a conèixer als petits amics de «LA RONDALLA DEL DIJOURS» que hauran treballat explicant rondalles, coses molt interessants i suggestionadores.

3.er - Concurs de la Il·lustració d'una Rondalla

Queda obert des d'ara aquest nou concurs entre tots els subscriptors i lectors, petits i grans, de la Revista, encara que, en igualtat de mèrit, seran preferits els subscriptors. Es dona per tema el conte de Perrault *El gat amb botes*, i s'haurà d'il·lustrar amb quatre dibuixos, tres de 11 centímetres d'ample per 16 d'alt, i un altre d'apaïsat de 11 centímetres d'ample, per anar en bicolor a la coberta. El Jurat, format per Lola Anglada, Emili Ferrer i Francesc Soler, concedirà els premis següents:

Primer premi, de pessetes 50.

Segon premi, de pessetes 25.

Tercer premi, que serà la subscripció per un any a la Revista. El termini d'admissió de les il·lustracions, que hauran d'anar acompanyades amb un plec clos amb el nom i l'adreça de l'autor, quedarà clos el dia 31 del vinent març i la decisió del Jurat es farà pública el 15 d'abril.

PREPAREM

altres CONCURSOS,
tots interessants.
Convé que l'atenció
dels nois catalans
no es distregui de
llegir cada setmana

LA RONDALLA DEL DIJOUS

la seva revista predi-
lecta : Amb aquests
CONCURSOS obtin-
dreu nom, belles jo-
guines, llibres que us
distrauran i us dona-
ran sempre una lliçó
i algún diner per a
comprar-vos allò que
més us interessi!...
Propagant entre els
vostres companys
aquesta revista, par-
leu-los-hi d'aquests
CONCURSOS que els
interessaran tant com
a vosaltres mateixos!

— És que el meu pare és mort, i li va dir que si ell moria me n'hí tenia d'anar jo.

— O, així tot es pot salvar! Si tu vols, tot es pot arreglar.

— Què voleu dir? — féu el noi.

— Mira, tens de saber i creure que jo sóc una reina encantada ací sots l'apariència d'una vella, i tinc el meu marit també encantat allà a una cabana, però convertit en una cabreta. No ens podem alliberar de l'encantament que el meu marit no es renti amb aigua d'una font que hi ha al jardí del *Castell d'iràs i no en tornaràs*, que és un castell on hi viu un senyor que és bruixot i és administrador del dimoni, d'aqueix dimoni que va pactar amb el teu pare.

— I què puc fer per a vosaltres? — va dir el jove.

— Mira, ací tens una pixella i te'n vas cap a dins abans que toquin les dotze; t'amagues darrera d'un arbre i així que haurà tocat la darrera batallada de les dotze, veuràs arribar tres papallones, una de groga, una de verda i una de blanca. Aleshores saltes sobre de la blanca i l'agafes. Quan l'hauràs agafada es tornarà una noia molt bonica i et dirà què tens de fer per a salvar-te tu i salvar-nos a tots.

* * *

Marxa l'Andreu pel camí que li va dir la velleta i essent un bon xic lluny veu un jardí meravellós tot quiet, amb unes flors totes grogues, que no hi havia ni papallones que hi voltegessin ni ocells que hi cantessin, i abans de tocar les dotze, ell que s'amaga darrera d'un arbre i quan hagué tocat la darrera batallada de migdia, surten tres papallones del *Castell d'iràs i no en tornaràs*, les quals anaren a posar-se damunt de les flors que hi havia allà a la vora d'on el noi s'havia amagat.

Surt l'Andreuet de puntetes del seu amagatall i amb la gorra, xap! agafa la papallona blanca.

Així que la toca es torna una noia d'allò més bonica que us podeu imaginar. Els ulls, els tenia blaus com el cel; els cabells, rossos com l'or; les galtes, igual que un setí; la roba que portava, tota de color carmesina. En comptes d'enutjar-se, ella que diu tot rient:

— Ai! ai! d'on vens, amb aqueix vestuari?

— Que hem d'ésser amics o enemics, tu i jo? — digué tornant-se'l a mirar rient.

— Oh! si t'ho digués! — féu ell per tota resposta.

— Amics!! — s'afanyà a dir el jove. — ¿que no t'agradaria venir al meu país?

— Al teu país! ¿Que no saps que et trobes al *Castell d'iràs i no en tornaràs?*

— Prou que ho sé, però si tu m'ajudes, ens en tornarem tots dos.

— Doncs bé, vaja, sí que t'ajudaré. Què vols de mí?

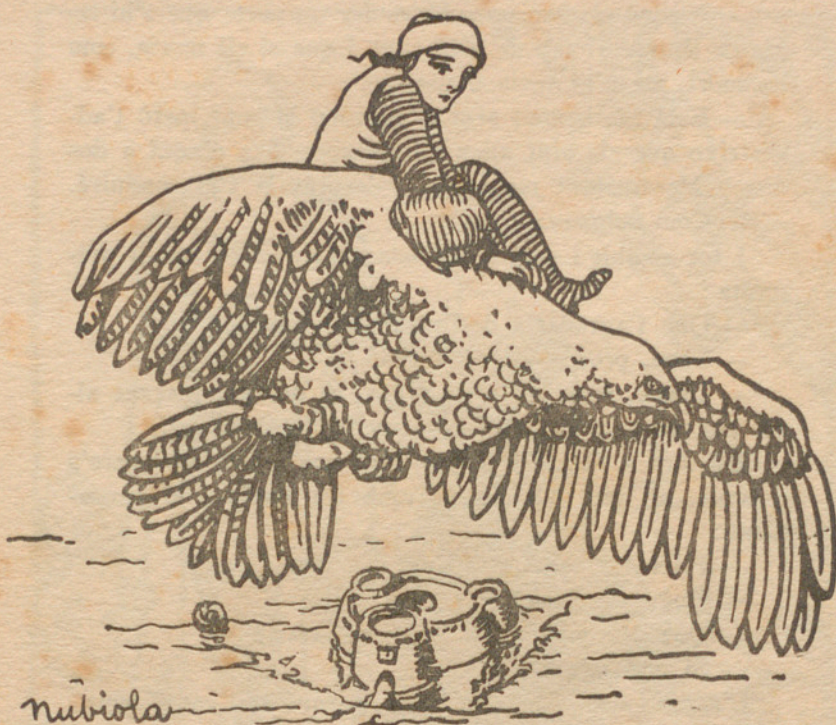
— Ara necessito que m'omplis aquesta pixella d'aigua per a desencantar una velleta que m'ha ensenyat el camí i després ja tornaré a cercar-te.

— No! no em cerquis ni diguis que ens hem vist. Jo et guiaré en tot i per tot, però no tens de fer més que dir amb el pensament: — Piteta. — Perquè jo em dic Piteta. I tu, com et dius?

— Jo em dic Andreuet.

— Doncs tu em diràs que ningú no ho senti: — ¡Piteta! — I jo et diré a cau d'orella: — ¿Què vols, Andreuet? — I aleshores m'ho dius, i et guiaré.

Marxen, omplen la pixella i se'n torna el noi cap a trobar la velleta, a la qual va donar l'aigua perquè pogués rentar el cap de la cabreta, i quan l'hagué rentat cessà l'encantament del seu marit, i el d'ella, tornant-se un rei i una reina plens de majestat.

L'àguila comença a remuntarse per l'espai...

* * *

L'Andreuet, content d'haver desencantat aquells reis i d'haver trobar a la Piteta, ell que se'n va altra vegada al jardí del *Castell d'iràs i no en tornaràs* i quan era vora de la font li surt un senyor tot amable que me li diu :

— On vas, noi?

— Vaig al *Castell d'iràs i no en tornaràs* a lliurar-me al dimoni.

— Per què hi vas? — li demanà tot amablement.

— Perquè el meu pare hi va fer un pacte que s'hi tenia de lliurar al cap de vint anys i que si ell moria, com ha mort, me n'hi tenia d'anar jo.

— Està bé, home; així m'agraden la gent, però t'adverteixo que els vint anys no s'acaben fins d'aquí a dos dies. Mentrestant reposaràs, i després ja t'hi conduiré.

— Com volgueu.

I tot amable i amb la rialleta als llavis ell que li pregunta :

— Que t'agradaria deslliurar-te del pacte?

— Prou, prou — digué el noi.

— Doncs, mira, si n'ets digne, et deixaré marxar al·tre pic cap a casa teva, sense menar-te al dimoni.

En sent a l'hora de sopar, així que anava a asseure's a taula, ell que diu només amb els llavis i el pensament :

— Piteta!

— Què vols, Andreuet?

— Que puc menjar del que em daran?

— Sí, menja'n.

S'assen i menja com un home, perquè amb tot el temps que era a fora de casa ben malament havia menjat.

El porten a la seva cambra i en entrar-hi, diu, que ningú no el sentís :

— Piteta!

— Què vols, Andreuet?

— Que puc dormir-hi, en aquesta cambra?

— Sí, dorm-hi.

I es posa a dormir.

A l'endemà al matí es va passejar per tot aquell palau i va trobar al jardí les tres noies d'aquell senyor i totes tres li van fer molt bona festa, però tant ell com la Piteta van fer veure que no es coneixien. I és clar, les altres no en sabien res, perquè com que eren papallones quan l'Andreuet i la Piteta es van conèixer...

— Qué voleu, missenyora...?

El dia que feia els vint anys justos, que li diu aquell senyor :

— Ara sabrem si ets digne que et deslliuri o no. Veus aquella muntanya de davant del castell?

— Sí.

— Doncs durant aquest vespre me la tens d'aplanar.

— Està bé — va dir.

Però quan el dimoni fou fora va pensar que tanmateix d'allò no se'n sabia pas sortir. Així és que crida amb el pensament :

— Piteta !

— Què vols, Andreuet? ¿Que no ets sol, que no em crides fort?

— Sí.

— Doncs enraona i sortiré.

— Mirà, — li diu, — el teu pare vol que li aplani aqueixa muntanya tan grossa d'aquí davant.

Encara no acaba de dir això, la Piteta se li presenta tota riallera i li fa :

— Només això t'ha manat?

— Sí.

— Doncs aviat veuràs com està fet.

I es treu un canut d'agulles de la butxaca, les aboca a terra i així que les agulles tocaven a terra totes es tornaven dimoniets. N'hi havia més !

— Què voleu, missenyora? — van dir.

— Que aplaneu aqueixa muntanya d'aquí al davant.

I els haguéssiu vist com feinejaven tots ! Amb un tan-car i obrir d'ulls aviat en van passar els taps.

* * *

A l'endemà, així que aquell senyor va veure que la muntanya havia estat aplanada com ell desitjava, li va dir al jove :

— Mira, demà tinc convidats i els vulls donar vi d'una vinya que tens de plantar aquesta nit sobre aquella terra que has aplanat.

— Està bé.

Però el noi, pensant que allò s'embolicava més, se'n va a un recó del jardí i diu ben baixet :

— Piteta !

— Què vols, Andreuet ?

— El teu pare vol que planti una vinya sobre aquella terra on hi havia la muntanya i demà en vol donar vi a uns convidats que tindrà.

— Això rai, ja t'ho faré jo.

Torna a treure el canut d'agulles, les aboca a terra i es converteixen en una pila de dimoniets.

— Què voleu, missenyora ? — digueren.

— Que planteu de vinya aquella terra que ahir aplanàreu, i demà n'heu d'omplir unes quantes ampolles.

I, patantim patantam, es posen a obrir vall en aquella terra, hi planten vinya i a l'endemà ja estaven tots els ceps plens de raïms i ja en tenien unes ampolles plenes.

Quan a l'endemà veié el senyor que l'Andreuet li presentava les ampolles de vi i mirant cap a la finestra veié que tota aquella terra aplanada era plena de ceps amb raïms, no va dir res, però va mossegar-se els llavis de ràbia que tenia.

Al cap d'una mica de rumiar, ell que li diu :

— Ara va l'última. Temps enrera em va caure un anell al fons de la mar. Si me la portes et faré un present i et deixaré marxar.

El xicot es contorbà un xic ; però es repensa i diu :

— Cap a quin cantó us va caure ?

— Espavila't.

— I per anar-hi, trobaré tot allò que necessiti ?

— Demana tot el que vulguis.

Ell que fa com aquell que es posa a rumiar i fa amb el pensament :

— Piteta !

— Què vols, Andreuet ? — li diu ella.

— El teu pare vol que li porti una anell que li va caure al mar, i que demani el que vulgui per anar-hi.

L'altra contesta sense que ningú ho senti sinó ell :

— Demana una destrat, una fusta, un cubell i una guitarra.

Llavors l'Andreuet, com aquell que ja hagués rumiat prou, ell que fa :

— Ja està : doneu-me una destrat, una fusta, un cubell i una guitarra.

— Ai ! ai ! — digué el pare de la Piteta. — ¿Què en vols fer, de tot això ?

— Ja ho sé jo...

— Bé, bé, no renyirem ; però t'adverteixo que si no em portes l'anell demà mateix, vaig a lliurar-te al dimoni.

* * *

Així que l'Andreuet va tenir el que havia demanat, o sigui una destrat, una fusta, un cubell i una guitarra, ell que se'n va cap a la seva cambra i diu :

— Piteta !

— Què vols, Andreuet ? — I es presenta la Piteta tot somrient.

— Bé, ja tinc tot això ; què he de fer ara ?

— Ara no res, però allà a les quatre del matí, abans no surti el sol, em crides, jo vindré i ja veuràs com tot ens anirà bé.

— Diu que si surto bé d'aquesta em deixarà marxar i em farà un present.

— Jo t'ajudaré com sempre i te'n podràs anar.

— I tu que no voldràs venir ?

(Acabà en el número que ve)

L'ORENETA

(Suècia)

Els pagesos de Suècia asseguren que l'orenetà era, abans, una de les serventes de la Mare de Déu. Però un dia li va robar un capdell de fil vermell i unes estisores. Per càstig d'aquesta acció va ésser transformada en ocell, portant eternament el capdell sota el bec i les estisores a la cua. Quan xiscla diu: «Aquí tinc el capdell de fil i les estisores que vaig robar a la Mare de Déu».

JO EN RENTO

LES CULLERETES

JOC DE NOIES A TERRASSA

De primer es decideix la que és o sia la que té d'actuar, la qual es posa dreta i en guàrdia, mentre les altres es posen ajudades i en actitud de rentar culleretes al riu. Quan més descuidada està, se n'alça alguna i procura marxar, però la que para té d'agafar-la. No poden alçar-se dues a l'hora, i quan una és agafada, para o sia, «és».

Tram. per J. BATLLE

POBRES DESCUITS

Es procedeix a saber qui para, i aquest des d'una paret que és el cau, deu als altres i li responen:

—Pobres descuits!

—Descuits? On sou?

—Es val?

—Sí.

—A tots?

—Sí.

—Fins a la cua del gos?

—Sí.

—Fins a la cua del gat?

—Sí.

—Fins a la cua del Marrigat?

—Sí.

—Fins a la cua de la Queta?

—Sí.

—Ving?

—Vina.

Aleshores surt i va per agafar-ne un, i quan el té, va ben de pressa a cau amb ell, fugint dels cops que els donen.

Surten de nou tots dos, després tres, després més, fins que ja no en queda sinó un, que és qui comença el joc en la següent vegada.

Tram. per RAMÓN GAY

Sabadell.

GARROFI

S'anomena un director qui posa els jugadors en dues files i a una senyal donada es posen les mans de modo que els ta-pin nas i boca i canten:

Ni miri, miri ni
vina cap a casa,
vina cap a casa garrofi
anirem a la vinya,
a collir forces raïms,
el que en culli una cistella
n'hi darem un bon gotim,

tot cantant això evolucionen, fins que, després d'haver quedat, primer tots en una fila, tornen a posar-se en dues files i aleshores canten,

Ni miri, miri ni
vina cap a casa,
tenim un roser de tot l'any
tenim un roser de tot l'any
que n'és de bonic
tot cobert de poncelles;
ai que n'és de maco
ai que n'és de gran,
si toqueu les poncelles
les flors es moriran.

Mentre canten aquests versos
avancen i es mouen les dues
files fins a formar-se una sola
s'agafen aleshores de les mans,
es posen a rodar i per acaba-
ment diuen:

A, E, I,

S'ha acabat el garrofi.

Tram. per J. SALA

Terrassa.

questa posició, canten la se-
güent, i al dir dos peuet
avancen el peu esquerre.

I sense desfer-se mai de les
mans s'agenollen, s'asseuen so-
bre els talons, s'ajeuen de cos-
tat una sobre l'altra, i per fi
s'alcen després de dir el vers
darrer.

Tram. per T. GÜELL

Tàrrrega

AL BALL DE SANT CORNELI

Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, un peuet.
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, dos peuet.
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, un genollet.
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, dos genollets.
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, sentadet.
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Sant Corneli, ajegudet.
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, Sant Corneli,
Al ball de Sant Corneli,
Sant Corneli, alçadet.

En aquesta cançoneta estan
indicades les accions, «un
peuet», «dos peuet», etc., al fi-
nal de cada quarteta, i és el
que fan les nenes cantant-la.

Posades com estan en rodona,
canten els primers versos de la
primera quarteta, i a l'arribar
al darrer, avancen el peu dret
endavant. Sense moure's d'a-

LA BOLANGERA

Aquesta antiga dansa catala-
na ha vingut a desaparèixer o
poc menys com a tal dansa,
cantant-se no més que cobles
en que hi entra la paraula «Ba-
languera» i reduint-se sempre a
fer una rodona sense més ac-
cionar:

La balanguera té un colom
que amb les ales fa rom, rom,
per la cua la pastera,
ve't aquí la bolanguera.

Tram. per J. MIRET

Montblanch.

EL VELLET

Cançoneta

Es posen en rodona i canten
girant sempre cap a un cantó:

El vellet se n'alça
al bon dematí,
agafa l'arada
se'n va a llaurà;
la mestressa jove,
li fa l'esmorzá:
un platet de sopes
i un crostó de pa
i una arengadeta
per empassà el pa.
Al mig de la plaça
una font hi ha
el qui vulgui beure
s'ha d'agenollà.

Tram. per J. SANSA

Sort.

J. Uriach y C.^a S. en C.

(FUNDADA EN 1838)

Drogas
Productos
químicos
Específicos

Aguas
minerales
Perfumería
Comestibles

BRUCH, 49

(Entre Cortes y Diputación)

Teléfonos. 7 y 8 S.R.

(SECCIÓN DE VENTA AL DETALL)

MIREN QUE HERMOSO!

Así se crían los niños que toman leche condensada marca

LECHERA

DESELA A SU NIÑO,
SEÑORA, VERA QUE
GORDITO SE PONE

"PURGANTE COTIDIANO"

Las Unicas que purgan sin Cólicos

PILDORAS
JABONOSAS
BOISSY

LAXANTES
PURGANTES
REFRESCANTES

Precio de la caja de 40 Píldoras: 4 Pesetas
Farmacia **BOISSY**, 2, Place Vendôme, PARIS

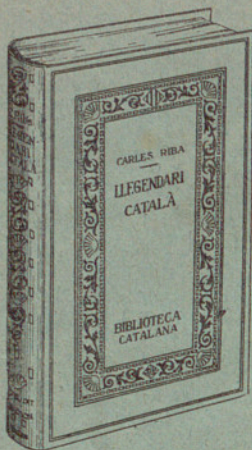
Las PILDORAS JABONOSAS BOISSY son las únicas que se emulsionan en el intestino purgando poco a poco sin cólicos. Se hallan en todas las farmacias.

A. Sanromà

CICLES
i demés
Sports

BALMES, 62
BARCELONA

Biblioteca Literària i Biblioteca Catalana

Poden obtenir-se relligades en luxosa tela artística-ment treballada, com en el facsimil adjunt. Ens encarreguem de relligar les Biblioteques dels nostres subscriptors i amics - L'exemplar relligat en tela, 4'50 ptes.; sol, 2'50 ptes.

Tots els nens i nenes «rondallaires» deuen saber bona cosa de contes; en sabran molts més i més bons encara, si adquireixen les

Rondalles Maravelloses

Bell volum amb cobertes a dues tintes i profusament il·lustrat per En V. Nubiola

d'En Valeri Serra Boldú

Demaneu-lo a les bones llibreries i a la nostra Administració

SOLS VAL 5 PESSETES

Joies Vilanova

Unió, 6

ECONOMIA I FINANCES

REVISTA
QUINZENAL
D'INFORMACIÓ I DIVULGACIÓ

Surt els dies
10 i 25 de
cada mes

PREU DE
SUBSCRIPCIÓ ANYAL:
Barcelona,
ptes. 10. —
Fora, pessetes 11. — Nú-
mero solt:
ptes. 0'50

Demaneu
exemplars de
mostra a:

EDITORIAL CATALANA, S. A.
Escudellers, 10 bis,
etl.
BARCELONA

**Pròxima
inauguració**

Provença, 260
Costat balxador
carrer Balme

Espectacles·infantils

LARDINA

La millor de les mantegues per a cuina

La LARDINA, usada en cuina i pastisseria, substitueix amb avantatge a les mantegues de vaca i de porc. Es millor i més fàcilment digerible que l'oli d'oliva. Eminent metges i higienistes recomanen la mantega de coco pura com el millor dels greixos comestibles. La LARDINA és una mantega excel·lent per a fregits i per a pastisseria.

DE VENDA EN TOTS ELS ULTRAMARINS

Únics fabricants:

RIERA I RUIZ. S. EN C.

Pallars, 210 (S. M.) - Tel. 436 S. M. - Barcelona

MARCA REGISTRADA

